

[Alfred Jensen.]

være aldeles utilstrækkeligt. Af de 12 000 studenter skal kun 4 000 kunne komme i betragtning, og man erkender selv, at beløbet bliver ikke mere end 1300—1400 kr. pr. student af dem, der kommer i betragtning. Det er klart, at det er et altfor ringe beløb, det giver ikke betryggende studieforhold. Jeg overser ikke, at der er nogle af studenterne, som har mulighed for at låne og hutle sig igennem på sædvanlig vis, men det har været nævnt, at man skulle aflaste dem, som var nødt til at have arbejde ved siden af studiet på universitetet, således at de ikke behøvede at tage arbejde. Det bliver der altså ikke tale om. Jeg bemærker også, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup talte om, at det bliver kun periferisk eller arbejde af mindre omfang; studenterne skulle have fremetter. Jeg kan ikke afgøre, hvor meget arbejde der bliver tale om, men jeg kan i hvert fald se, at arbejde bliver studenterne nødt til at tage, og at det, der her foreslås, ikke er tilstrækkeligt til løsning af de nuværende studenteres vanskeligheder, og hvordan går det så med dem, der fremtidig har lyst til at studere? Bliver tilstandene sådanne, at de føler sig i stand til med de økonomiske hjælpeforanstaltninger, der står til rådighed, at gennemføre et studium ved universitetet? Jeg tror, at man må erkende, at det ikke er tilfældet.

Iøvrigt vil jeg gerne her sige, at det forekommer mig at være urimeligt, at man skal have studielån. Jeg har tidligere talt for, at alt, hvad der blev ydet af den slags, blev ydet gennem legater, og at man undgik lån. Det er et ret uheldigt forhold. Man skal her gøre sig klart — jeg taler ikke alene om universitetsuddannelsen, men også om de andre former, der kommer ind under denne lov — at de, der skal have lån — og det drejer sig jo efter lovforslaget her særligt om elever i faglige skoler — kan komme i vanskeligheder med at skaffe sig beskæftigelse, når de er færdige med deres uddannelse. Selvom der har været relativt

gode forhold i en periode, kan ingen overse, at vanskelighederne kan melde sig fremefter. Derfor er jeg mest tilbøjelig til at mene, at man i § 2 skulle slette ordet „studielån“, således at man gik over til legater og tilskud.

Det forekommer mig også, at det, der ydes seminarieeleverne, er vel ringe. Det bliver kun 130 000 kr. årlig mere end det, der ydes i øjeblikket. Det er dog vist et for ringe beløb at yde her. Det, der påtænkes ydet til elever ved faglige skoler, er ej heller tilstrækkeligt. Jeg vil bede om, at man ser lidt mere velvilligt på denne kategori.

Dernæst vil jeg rejse et spørgsmål, som vel nok må løses uden om denne lov, men som alligevel har en vis relation til de faglige skoler. Det er spørgsmålet om de unge menneskers adgang til at få en læreplads. Desværre er det jo blevet sådan, at det er vanskeligt at komme i håndværkerlære, hvis vedkommende unge mand ikke har en mellemskole- eller en realeksamen. Mange, der har evne til at tage en sådan eksamen, får den ikke, fordi forældrenes økonomiske evne til at lade dem gå i skole et eller to år længere ikke er tilstede. Jeg synes, at når man stiller så store krav angående en almindelig håndværkeruddannelse, må man også være opmærksom på dette i denne forbindelse, for ellers bliver det endnu vanskeligere for dem, der gerne vil have uddannelse, at komme på de faglige skoler, der her er tale om.

Ja, jeg vil altså sige, at de midler, der her foreslås, er utilstrækkelige. Efter vor opfattelse er det mindste beløb, der kan foreslås, 20 mill. kr. årlig, men hvis man endelig vil indskrænke sig til at øse af de kilder, der her er tale om, forstår jeg ikke, at man skal nøjes med at tage 9,5 mill. kr. gennem arveafgiften. Hvorfor tager man ikke hele den merindtægt, man regner med at ændringen i arveafgiftsloven giver? Hvorfor skal det være 20 pct.? Man kan lige så godt sige 25 pct.; så blev der af de 48 mill. kr. 12 millioner, og det er penge, der er hårdt tiltrængt. Jeg forstår ikke, hvorfor